

Spørgsmaal,

fremsatte paa Fængselskongressen i Buda-Pesth i Sommeren 1905 og besvarede af Kongressen ved de under hvert Spørgsmaal anførte Resolutioner.

Første Sektion.

Straffelovgivning.

1ste Spørgsmaal.

a) For hvilke Forbrydelser bør der foreskrives Bøder som Tillægsstraf?

b) Efter hvilke Regler bør Bøder søges inddrevne i domfældtes Gods og den subsidiære Fængselsstraf komme til Anvendelse?

Resolution.

I.

Straffeloven bør fastslaa som almindelig Regel, at Dommeren kan anvende Bøder som Tillægsstraf i alle de Tilfælde, hvor Begærlighed skønnes at have været Motiv til den begaaede Forbrydelse.

Endvidere kan Lovgiveren i Straffelovens specielle Del særlig angive, for hvilke Forbrydelser der, selv om Motivet ikke har været Begærlighed, kan anvendes Bøder som Tillægsstraf.

Bødens Maksimum og Minimum bør fastsættes efter en almindelig Regel.

II.

§ 1. Ved Dommen bør Bødens Størrelse fastsættes i Forhold til domfældtes Formue. Derfor bør Dommeren i Processens Løb konstatere tiltaltes Formuestilstand. Hvis domfældte er uformuende, bør Dommen udtale, at Bøden er uinddrivelig. En Bøde ansés som uinddrivelig, hvis dens Betaling vilde gøre Indgreb i de for domfældte nødvendige Ejendele.

§ 2. Den Myndighed, der skal eksekvere Dommen, skal være berettiget til at tillade Bødens Betaling afdragsvis eller ved Arbejde for det offentlige. Domfældte kan indanke den eksekverende Myndigheds Afgørelse for de paagældende højere Myndigheder.

§ 3. Restbeløbet af en Bøde skal eftergives domfældte, naar han punktlig har betalt de tre Fjerdedel af sine Afdrag eller har udført de tre Fjerdedel af det ham paahvilende Arbejde uden at have paadraget sig ny Straf.

§ 4. I Tilfælde af domfældtes Insolvens bør man undgaa at lade Fængselsstraf træde i Stedet for Bøden, men hellere anvende andre Midler, navnlig Arbejdsydelse.

§ 5. Bøden kan ikke inddrives i den afdøde domfældtes Bo.

§ 6. Der vil aldrig være Grund til at fastsætte solidarisk Ansvar med Hensyn til Bøder.

2det Spørgsmaal.

Hvilke ere de objektive og subjektive Betingelser for Bedrageriforbrydelsen?

Resolution.

Kongressen udtaler sig til Fordel for Tanken om en principiel Revision af de forskellige allerede forældede Straffelovgivningers Bestemmelser vedrørende Bedrageriforbrydelsen for at bringe disse Bestemmelser i Overensstemmelse med den Udvikling, der i det sidste Aarhundrede har fundet Sted paa det finansielle, kommercielle og indu-

strielle Omraade, og som har bevirket, at Bestemmelserne i deres nuværende Affattelse ikke mere kunne anvendes derpaa.

3die Spørgsmaal.

Bør Hæleri betragtes som en selvstændig Forbrydelse eller som en Art af Meddelagtighed?

Resolution.

1. Kongressen udtaler Ønsket om, at Hæleri maa blive betragtet som en selvstændig Forbrydelse.

Hæleriet bør anses for at foreligge, selv om den oprindelige Forbrydelse (Tyveri o. s. v.) ikke maatte blive straffet eller maatte være annulleret af Lovgivningen paa Grund af visse Hensyn til eller Omstændigheder vedrørende Gærningsmanden til den første Forbrydelse.

2. Da Hæleriforbrydelsen udgør en Overtrædelse af den Stats Love, paa hvis Territorium den er fuldbyrdet, bør den straffes efter denne Stats Lovgivning.

Dog kan Gærningsmanden til Hæleriet ikke dømmes og straffes paa ny, hvis han beviser, at han allerede er dragen til Ansvar ved den Stats Domstole, som har paa-kendt den oprindelige Forbrydelse, og at han i Tilfælde af Domfældelse har udstaaet sin Straf.

3. For at lette den internationale Retsfølgning af Hæleri bør der finde en international Forstaaelse Sted mellem Staterne, saa at Forbrydelsen, naar den en Gang er konstateret i en Stat, overalt skal betragtes som en fuldbyrdet Kendsgerning.

4de Spørgsmaal.

Give de ved Juryinstitutionen indvundne Resultater Anledning til at indføre Reformer i denne?

Resolution.

1. Idet den internationale Fængselskongres fastslaar, at det ikke tilkommer den, og at den ikke er kaldet

til at udtale sig om selve Juryinstitutionen, idet denne er nøje knyttet til hver enkelt Stats politiske, retlige og sociale Ordning og desuden ikke frembyder noget internationalt Kendemærke,

at den praktiske Rækkevidde af det Spørgsmaal, der var stillet Kongressen, væsenlig bestod i at skaffe Oplysning om de Erfaringer, der ere gjorte i de Lande, hvor Juryinstitutionen er indført,

at dette Resultat fuldt ud er opnaaet ved de talrige, interessante Rapporter og ved det udmærkede Sammen- drag af disse Rapporter, som Juryspørgsmaalet har været Genstand for,

at disse Rapporter ere egnede til at yde de Regeringer nyttige Vink, der maatte anse det for belejligt at rette deres Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal,

at den praktiske Værdi af dette Resultat ikke kunde blive synderlig større ved officielle Resolutioner, for hvilke de forskelligartede Lovgivninger — for ikke at tale om de politiske og sociale Opfattelser, Juryinstitutionen berører — for Øjeblikket vilde sætte uoverstigelige Hindringer,

tager den de Arbejder, der dreje sig om Juryspørgs- maalet, saaledes som det er fremsat i Programmet for den internationale Fængselskongres i Buda-Pesth, til Efterret- ning, henleder de rette Vedkommendes Opmærksomhed paa dem og afholder sig fra, paa Sagens nuværende Stadium, at træffe nogen Afgørelse med Hensyn til det den forelagte Spørgsmaal.

2. Kongressen udtaler Ønsket om, at de forskellige Landes Lovgivninger i videst Omfang ville tilstede Borgerne direkte Adgang til at deltage i Paadømmelsen af Straffesager.

Anden Sektion.

Fængselsvidenskabelige Spørgsmaal.

1ste Spørgsmaal.

Paa hvilken Maade foretages bedst en Klassificering i moralsk Henseende af Fangerne, og hvilke Følger kan denne Klassificering medføre?

1. Klassificering i moralsk Henseende af Fangerne er nødvendig.

2. Man bør først udsondre de værste Fanger i én Klasse, hvad enten de skønnes at høre til denne Kategori ved deres Indsættelse i Strafanstalten eller i Løbet af Straffetiden.

3. Der bør oprettes en særlig Klasse for unge Forbrydere, som ikke allerede synes moralsk fordærvede. Det er i saa Henseende absolut nødvendigt, at alle de Myndigheder, som have haft Lejlighed til at beskæftige sig med den domfældte, yde de fornødne Oplysninger. I ethvert Fald bør man søge at lære Fangens Karakter at kende ved at observere ham i Straffetiden.

4. Hvad Resten af Fangerne angaar, bør de inddeles i 3 Grupper:

a) En Klasse indeholdende dem, hvis Opførsel er exemplarisk.

b) En Klasse for dem, hvis Opførsel er god.

c) En Klasse for de tvivlsomme.

Omend Behandlingen altid bør tage Sigte paa hver enkelt Fanges Forbedring, ville de Midler, der skulle anvendes, være forskellige i de forskellige Klasser. De værste skulle behandles efter det strængeste Reglement, medens Forsorgsprincipet særlig bør komme til Anvendelse paa de unge og bedste blandt Fangerne, for at de kunne anbringes i Pladser, naar de forlade Fængslet.

2det Spørgsmaal.

Bør Arbejdstvang anvendes overfor Varetægtsfanger, naar de tidligere have været idømte Frihedsstraf?

Hvis man ikke bør paalægge disse at arbejde, bør Varetægtsarrestens Indflydelse paa Straffetidens Længde da ikke gøres afhængig af, om paagældende frivillig har paataget sig at arbejde under Varetægtsarresten eller ej?

Resolution.

1. Der bør ikke anvendes Arbejdstvang overfor Varetægtsfanger, end ikke i det Tilfælde, at de tidligere have været idømte Frihedsstraf.

Varetægtsarrestens Indflydelse paa Straffetidens Længde kan ikke gøres afhængig af, om Fangen frivillig har paataget sig at arbejde under Varetægtsarresten eller ej.

3die Spørgsmaal.

Efter hvilke Principer, i hvilke Tilfælde og paa hvilket Grundlag bør man tilstaa Fanger eller deres Familie Erstatning for Ulykkestilfælde, der indtræffe under Strafarbejdet?

Hvilke særlige Bestemmelser bør der i saa Henseende træffes med Hensyn til de unge Fangers Arbejde i Kolonier eller i de offentlige eller private Opdragelsesanstalter?

Resolution.

1. For Ulykkestilfælde, der indtræffe under Strafarbejdet, bør der tilstaaes Fangerne eller deres efterladte, der have Ret til Forsørgelse, en Erstatning paa Betingelse af, at Arbejdsudygtigheden vedvarer efter Løsladelsen.

2. I de Lande, hvor der eksisterer en Ret til Skadeserstatning for det fri Arbejdes Vedkommende, bør en Lov om Ulykkestilfælde under Strafarbejde fastsætte en særlig begrænset Erstatningsret for Fangerne.

3. Retten til Erstatning er udelukket, hvis Ulykken er foraarsaget forsætlig, eller hvis den skyldes alvorlig Ulydighed mod Reglementerne eller grov Ugatsomhed.

Erstatningen bør strængt begrænses til et Underholdningsbidrag, og dens Maksimum og Minimum bør fastsættes i Overensstemmelse med den fra Ulykkestilfældet hidrørende Arbejdsudygtigheds Betydelighed.

4. Lignende, men mere rundelige og mildere Bestemmelser bør træffes med Hensyn til Erstatning til unge Fanger, der arbejde i Kolonier eller paa Opdragelsesanstalter.

4de Spørgsmaal.

Er det nødvendigt at oprette særlige Anstalter for:

- a) ikke fuldt tilregnelige Personer,
- b) Vanedrankere.

Efter hvilke Principer bør i bekræftende Fald disse Anstalter indrettes?

Resolution.

Det er nødvendigt at oprette særlige Anstalter for:

- a) ikke fuldt tilregnelige Forbrydere,
- b) Vanedrankere, saafremt de tiltales for en Forbrydelse.

Uden at disse Anstalter faa Karakter af Strafanstalter, bør de indrettes mindre mildt og med en strængere Disciplin end Sindssygeanstalterne. Reglementernes Strænghed bør variere efter Forbryderens Tilregnelighedsgrad.

Disse Anstalter bør oprettes i et til Behovet tilstrækkelig stort Antal, og de maa aldrig faa et saadant Omfang, at en individualiserende Behandling af Fangerne derved vilde umuliggøres, medens de paa den anden Side bør være tilstrækkelig store til, at de indsatte kunne sysselsættes ved alle Slags Agerbrugs- og industrielle Arbejder.

Der bør endvidere tildeles de indsatte en systematisk og moralsk Undervisning og om fornødent den Lægebehandling, som deres Helbredstilstand fordrer.

5te Spørgsmaal.

Efter hvilke Principer kan man tillade, og hvorledes bør man organisere Fangerens Sysselsættelse ved Landarbejde eller andre samfundsnyttige Friluftsarbejder?

Resolution.

I. Strafarbejde i fri Luft kan anvendes paa enhver Fange, der er idømt en Straf af over et Aar, men under ti, og som har afsonet i det mindste $\frac{1}{2}$ Aar af sin Straf i Celle.

II. Følgende Fanger kunne anvendes til Dyrkning af Marker, Vinhaver og Haver: 1) de, som før deres Domfældelse have beskæftiget sig med Landbrug, og som opføre sig godt; 2) de, som før deres Domfældelse have været Vagabonder, Betlere, Drankere eller Lediggængere, hvis de have opført sig saaledes i Cellen, at man tør haabe paa, at de ville forbedre sig; 3) Fanger af et svageligt Helbred, særlig brystsvage Fanger.

III. For at kunne udføre disse Arbejder bør man købe eller forpagte et Stykke Jord, saavidt muligt i Fængslets umiddelbare Nærhed.

IV. Disse Arbejders Produkter skulle først og fremmest tjene til Fængslets eget Forbrug.

V. Det Landbrugsarbejde, man sysselsætter Fangerne med, skal saavidt muligt vælges i Overensstemmelse med Principerne for individuel Behandling.

VI. I Tilfælde af slet Opførsel skal domfældte ikendes en disciplinær Straf i Overensstemmelse med Strafanstaltens Reglement og genindsættes i Fængslet, for saa vidt hans Helbredstilstand tillader det.

VII. Enhver Fange kan anvendes ved andre Friluftsarbejder (Grundforbedring, Udtørring, Anlæg af Veje og Kanaler, Regulering af Vandløb, Stenbrydning, Skovhugst o. s. v.):

a) hvis det offentliges Interesse kræver disse Arbejder, og der er Mangel paa fri Arbejdere;

b) hvis Fangens Kræfter og Helbredstilstand tillade det.

VIII. Fanger henhørende til de saakaldte uforbederliges Kategori bør ubetinget anvendes til denne Slags Arbejder.

IX. De Fanger, der anvendes til disse Arbejder, skulle saavidt mulig tilbringe Natten og deres Hviletid i Fængslet. Saafremt det gøres fornødent, kan man for et kort Tidsrum og under tilstrækkelig Bevogtning anbringe dem i Barakker, idet man forhindrer dem i at sætte sig i Forbindelse med fri Arbejdere eller med andre Fanger.

Tredie Sektion.

Præventive Forholdsregler.

Iste Spørgsmaal.

Hvilken er i de forskellige Lande den almindelig anerkendte Indflydelse af Alkoholismen paa Kriminaliteten?

Hvilke særlige Midler bør man anvende overfor Fanger i Almindelighed for at bekæmpe Alkoholismen?

Resolution.

Kongressen udtaler Ønsket om:

1) at der udarbejdes en omhyggelig Statistik med Hensyn til dette Spørgsmaal, og at Salget af spirituøse Drikke indskrænkes om Søndagen, Lørdag Aften og Mandag Morgen;

2) at Brugen af enhver destilleret eller gæret Drik (derunder indbefattet Most, Vin og Øl) forbydes i alle Strafanstalter og Korrektionsanstalter, i Særdeleshed som Belønning, og erstattes af Mælk eller andre Drikke, der ikke indeholde Alkohol, eller af en Dusør, der ikke kan anvendes til Køb af spirituøse Drikke;

3) at der holdes Foredrag i alle Fængsler om Alkoholens skadelige Virkninger, og at man der uddeler populære Skrifter om Alkoholismen for derved at belære Fangerne om Faren ved Nydelse af Alkohol;

4) at Fængselsselskaberne, der tage sig af de løsladte Fanger, arbejde i Forstaaelse med Afholdsforeningerne til Drankernes Genoprejsning for at faa de Fanger, der vare mere eller mindre fordrukne, til, naar de forlade Fængslet, at gaa ind i disse Foreninger og derved bevare dem for Tilbagefald;

5) at Lovgivningen forandres for alle drikfældige Forbryderes Vedkommende i Retning af Omdannelse af den almindelige Fængselsstraf til længere Tids Tilbageholdelse paa et offentligt Asyl for helbredelige Drankere (eventuelt et privat Asyl under offentlig Kontrol);

6) at der i Form af Advarsel indføres en Lovbestemmelse, der tillader at true Vanedrankeren, forsaavidt han bliver en Byrde for Samfundet, med Umyndiggørelse, hvis han ikke frivillig lader sig behandle den nødvendige Tid paa et Asyl for helbredelige Drinkere.

2det Spørgsmaal.

Hvilke Midler har man til Bekæmpelse og Behandling af Tuberkulosen og til at undgaa dens Udbredelse i de forskellige Fængselsetablissementer?

Resolution.

1. De Principer, hvorefter en moderne Anstalt bør opføres og indrettes, skulle nøjagtig fastslaaes af en Kommission af Sagkyndige, som nedsættes af Kongressen og stilles til international Disposition.

2. Et nøjagtigt Reglement angaaende alle de hygiejniske Forholdsregler, der bør træffes i Fængselsetablissementerne, skal udarbejdes af en Komité, der vælges af Kongressens Medlemmer.

3. Et moderne Fængselsetablisement bør forsynes med en særlig Afdeling til Isolering paa Tid, hvor de syge kunne underkastes en passende Behandling.

3die Spørgsmaal.

Fastsættelse af Grænserne for Statens Ret til at intervenere i Fængselsselskabernes Virksomhed.

Resolution.

Kongressen formener, at Fængselsselskabernes Virksomhed, skønt den er grundet paa det private Initiativ, bør være underkastet Statens Kontrol, navnlig hvad den materielle, finansielle og økonomiske Side angaar, men at Staten aldrig bør intervenere med Hensyn til de Metoder og Fremgangsmaader, som Selskaberne anvende til de Personers moralske Genoprejsning, som de have taget under Forsorg.

Kongressen udtaler Ønsket om, at en paa gensidig Hensyntagen grundet Forbindelse maa oprettes mellem Staten og Fængselselskaberne for at fremme Udviklingen af disses Virksomhed.

Fjerde Sektion.

Spørgsmaal vedrørende Børn og mindreaarige.

1ste Spørgsmaal.

Bør Staten træffe Foranstaltninger for at tage Fangernes Børn under Forsorg?

Hvilke Forholdsregler ville i saa Henseende være de mest tjenlige?

Resolution.

Spørgsmaalet er afgjort ved den Resolution, der er vedtaget med Hensyn til det nedenstaaende 4de Spørgsmaal.

Denne Resolutions § II. svarer til Stykke 1, og § VI til Stykke 2 i ovenstaaende Spørgsmaal.

2det Spørgsmaal.

Bør der oprettes Anstalter til Observation af unge Forbrydere, fordærvede eller moralsk forsømte Børn?

Hvorledes skulle de i bekræftende Fald indrettes?

Resolution.

1. De forbryderske, moralsk forsømte Børn og de fordærvede eller vanartede Børn, der betroes til det offentlige Forsorg af Forældre eller Personer, der have Forældremyndigheden over dem, bør underkastes en foreløbig Observation i særlige Anstalter eller særlige Afdelinger.

2. Disse Anstalter eller Afdelinger skulle stilles under kompetente Pædagogers og Lægers Ledelse, for at Barnets moralske og legemlige Tilstand kan blive undersøgt.

3. De bør indrettes efter allerede eksisterende Anstalters Mønster, som f. Ex. Théophile Roussels Skole og andre

præventive Skoler af samme Slags, og efter følgende Principer:

a) Observationsanstalten bør opføres efter Pavillon-systemet og indrettes med Fællesafdelinger. Dog bør den ikke udelukke Børnenes Anbringelse hos Familier, ligesom deres Undervisning, Opdragelse og Øvelse i Landbrugs- og industrielle Arbejder bør være sikret.

b) Anstalten bør være uafhængig, støttes af Staten og henhøre under det paagældende Departement.

c) Anstalten bør deles i to Hovedafdelinger: en for Psykiatri og en for Pædagogik. I Spidsen for hver af disse to Afdelinger skal stilles en Fagmand. De to Afdelingschefer og en Inspektør skulle udgøre Anstaltens Direktion. Resten af Anstaltens Personale skal bestaa af Læger, Lærere, Sygeplejere og Opsynsbetjente.

d) Under Observationen bør enhver Isolering af Børnene undgaas. Tværtimod skulle de to Hovedafdelinger studere Børnenes Individualitet under en fra alle Sider stedfindende Samvirken, paa Basis af et venligt og familiært Samliv med dem.

e) Maksimum for Observationens Varighed fastsættes til $\frac{1}{2}$ Aar.

3die Spørgsmaal.

Da forskellige Staters Love foreskrive Fængsel for visse Klasser af mindreaarige Forbrydere, hvilket System bliver da at anvende?

Skulle de unge Fanger udstaa hele Straffen eller kun en Del af den i Celle?

Resolution.

I.

1. Alle de unge Forbrydere bør under hele deres Straffetid holdes strængt adskilte fra de voksne og fuldmyndige Fanger. Derfor bør der indrettes Afdelinger eller særlige Fængsler bestemte til at optage de unge Fanger.

Der bør altsaa udpeges visse penitentiære Anstalter, i hvilke man udelukkende skal anbringe unge Fanger.

2. Fængslerne for de unge Fanger bør specialiseres efter de indsattes Aldersklasse, Karakter og moralske Tilstand.

3. Det kan kun anbefales at anvende Cellesystemet overfor de Individier, der ere idømte Straffe af meget kort Varighed, d. v. s. en Maaned for dem, som ere under 16 Aar, tre Maaneder for dem, som have overskredet denne Alder. Hvad angaar de Fanger, der ere idømte Straffe af længere Varighed, bør disses Afsoning finde Sted efter Principerne for det progressive System. Ved dette System maa Anbringelse i Celle kun anvendes for et meget begrænset Tidsrum og kun for at studere Fangens Karakter. Oprykning fra et Stadium til et andet finder Sted paa Basis af en Klasseinddeling. De som have udvist en fortrinlig Opførsel, og som have forbedret sig, bør løslades paa betinget Frihed efter at have udstaaet de to Tredjedel (eventuelt Halvdelen) af deres Straf.

4. De Grundprinciper, som bør være de ledende med Hensyn til de unge Fangers Sysselsættelse, ere følgende:

a) Under hele Straffetiden bør alle Fangerne stadig være sysselsatte og holdes i Aande, dog med Undtagelse af den Tid, de hvile og indtage deres Maaltider.

b) Arbejdet er obligatorisk for alle de unge Fanger uden Undtagelse.

c) De af Fangerne, der ere idømte en Straf af længere Varighed, bør grundig undervises i et eller andet Haandværk, der senere vil kunne sætte dem i Stand til at føre et hæderligt Liv og sikre dem et Levebrød.

d) De unge Fanger bør sysselsættes ikke blot ved industrielle Arbejder, men ogsaa, navnlig for deres Vedkommende, der ere idømte en Straf af længere Varighed, ved Arbejde i fri Luft, saasom: Havearbejde, Landbrug, Vindyrkning og Bygningsarbejde. Alle Fanger, der ikke ere hensatte i Celle, bør sysselsættes ved Havebrug.

e) Gymnastik og militære Øvelser bør indføres i det daglige Program.

5. Undervisning er obligatorisk for alle de unge Fanger og bør gives dem. De, som ere idømte Straffe af meget kort Varighed, skulle undervises i Moral og Religion. Hvad angaar de Fanger, der afsone Straffe af længere Varighed, skulle de undervises grundig i Skrivning, Læsning og de fire Regningsarter. Desuden skulle de særlig begavede Fanger sættes ind i den Livsstillings Theori, som de have Anlæg for, i Kendskab til Moralen i det praktiske Liv og til de borgerlige Rettigheder og Pligter.

II.

Idet den 7de internationale Fængselskongres anerkender de Bestræbelser, der ere gjorte i Europas forskellige Lande, for at unddrage Børn, der ere stillede for Retten, for de Farer, som den nuværende Procesmaades Offentlighed og Stillen til Skue rummer, og de Resultater, der delvis allerede ere opnaaede navnlig af de belgiske og franske Beskyttelseskomiteer, anbefaler den de forskellige Regeringer at tage Spørgsmaalet om Oprettelse af særlige Domstole for Børn under Overvejelse og at drage Omsorg for Udbredelsen af saadanne Systemer, som det i de forenede Stater anvendte »Probation officers«.

III.

Den 7de internationale Fængselskongres udtaler Ønsket om, at Antallet af de Stater, i hvilke Fængselsstraf anvendes paa de Børn, der stilles for Retten, maa aftage hurtigst muligt.

4de Spørgsmaal.

Hvilke Midler ville, foruden de almindelige Opdragelsesmidler, være de virksomste til Beskyttelse af moralsk forsømte Børn og til Forbedring af fordærvede Børn, som endnu ikke have begaaet nogen strafbar Handling?

Resolution.

I. Kongressen udtaler Ønsket om:

1) at de offentlige Myndigheder ville fremme Børnenes Anbringelse i Familier,

2) at de ville oprette særlige præventive Skoler for de fordærvede Børn, naar Anbringelse hos Familier er utilstrækkelig,

3) at de ogsaa ville oprette medico-pædagogiske Anstalter for de abnorme eller degenererede fordærvede Børn.

II. (Denne Paragraf giver Svar paa det i Programmet for 4de Sektion opstillede 1ste Spørgsmaals 1ste Stykke). I Mangel af Familie, eller naar Forældremyndigheden er fratagen Forældrene, er det Statens Opgave at beskytte og bevare de Børn, som ere forladte, materielt eller moralsk, eller som ere udsatte for at blive det (derunder indbefattet Fangernes moralsk forladte Børn) med Bistand af de lokale Myndigheder, den private Godgørenhed og Fængselselskaberne.

III. For at bevare de moralsk forladte, ikke forbryderske Børn, hvis Forældre, paa Grund af de Forhold hvorunder de leve, ikke se sig i Stand til at ofre sig saa meget for deres Børn, som de selv maatte ønske, maa man yde Hjælp til disse Børns Opdragelse ved at hjælpe Forældrene til at forbedre deres Stilling.

IV. Der bør oprettes særlige offentlige eller private Anstalter til Opdragelse af Børn, som bør reddes for Samfundet (penitentiære Kolonier, Reformskoler og Beskyttelsesskoler).

Undervisningen bør der være baade faglig og moralsk.

Den reformatoriske Opdragelse bør støttes ved, at Børnene tages under Forsorg.

V. Blandt Arbejderne for den moralske Bevaring bør man forbeholde en Plads for den fysiologiske Psykologi og for Psykopathologien.

Indtil saadanne specielle Anstalter og Institutioner ere oprettede, er det nødvendigt:

1) at Lægen ved Korrektions- eller Reformanstalterne er kyndig i Psykiatri, og at

2) Medlemmerne af disse Institutioners Lærerkorps og-saa have en passende Kundskabsfylde.

VI. (Paragrafen besvarer det i Programmet for 4de Sektion opstillede 1ste Spørgsmaals 2det Stykke). Med Hensyn til Statens Protektion anses som formaalstjenlige alle de Forholdsregler, som efter de særlige Omstændigheder i hver enkelt Stat have staaet deres Prøve paa Børneforsorgsomraadet, og som samtidig give Vished for en Opdragelse overensstemmende med Barnets Individualitet.

Den næste internationale Fængselskongres vil blive afholdt i 1910 i Amerika.

Horsens, d. 25. Septbr. 1906.

Adolf Goos.
